

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1035/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиље К.(К.)И. из С., чији је пуномоћник Л.Ч., адвокат у С., против туженог Ј.Г. из С., чији је пуномоћник А.М., адвокат у С., ради утврђења ништавости уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 1777/14 од 01.10.2014. године, у седници већа 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 1777/14 од 01.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици број П 195/12 од 29.01.2014. године је делимично усвојен тужбени захтев па је утврђено да је уговор о поклону закључен 30.03.1993. године између тужиље као поклонодаваца и туженог као поклонопримца, оверен истога дана, апсолутно ништав и да не производи правно дејство. Одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се наложи зк.одељењу Основног суда у Суботици брисање забележбе постојања уговора о поклону закључен између парничних странака. Обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове поступка у износу од 48.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе 31.01.2012. године до исплате у року од 15 дана. Захтев тужиље за ослобађање од плаћања судских такси је одбијен.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж 1777/14 од 01.10.2014. године, жалбу туженог усвојио и назначену пресуду Основног суда у Суботици преиначио у усвајајућем делу (други став изреке) и у делу одлуке о трошковима парничног поступка (четврти став изреке) тако што је одбио тужбени захтев којим је тражио да се утврди да је уговор о поклону закључен и оверен 30.03.1993. године између тужиље као поклонодаваца и туженог као поклонопримца, апсолутно ништав и да не производи правно дејство, као и захтев да му тужена надокнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом, док се тужилца обавезује да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.000,00 динара у року од 15 дана.

Против назначене пресуде апелационог суда, тужилца је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014), па је оценио да је ревизија тужилца дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

У поступку пред нижестепеним судовима је утврђено да је тужилца од 13.10.1984. године била носилац станарског права на стану у С. у улици ... бро .., улаз ..., први спрат, површине од 48,95 м². Тужилца је 01.02.1993. године са продавцем П. Д.О.О. С. закључила уговор о откупу стана на рате од 40 година. Она је била у лошем здравственом стању, боравила је у болници у марту 1993. године, а тужени који је њен рођак је био са њом у добрим породичним односима. Договорили су се да тужени да новац за откуп стана одједном, јер тужилца није имала материјалних могућности ни да плаћа месечне рате и да сачине уговор о поклону. Уговор о поклону између тужилца као поклонодаваца и туженог као поклонопримца је закључен 30.03.1993. године чији је предмет стан, с тим што је тужилца за себе задржала право доживотног плодоуживања. Уговор је оверен истог дана код Општинског суда у Суботици. Чланом 5. уговора о поклону је наведено да странке нису имале међусобних плаћања у вези са овим уговором, али да ће поклонопримац да отплати купопродајну цену из уговора о откупу стана обзиром да је поклонодавац купила стан на отплату. Тужилца је 15.11.1993. године, закључила анекс уговора о откупу стана утолико што је измењен само члан 3. основног уговора и уговорена је исплата откупне цене до 30.11.1993. године. Тужени је 22.11.1993. године исплатио преостали део откупне цене у целости. Након закљученог уговора о поклону односи парничних странака су били добри, тужени је повремено помагао тужилцу, обилазио је, о свом трошку је увео кабловску телевизију, понекад јој доносио храну и давао новац за режијске трошкове.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилца и утврдио је ништавост уговора о поклону позивајући се на одредбе Закона о становању по коме је откуп стана по повлашћеним условима резервисан само за лица прописана у том закону, да је откуп од стране неовлашћеног лица ништав у складу са одредбом члана 51. и 103. Закона о облигационим односима, макар био и прикривен уговором о поклону.

Апелациони суд у Новом Саду је преиначио пресуду првостепеног суда тако што је одбио тужбени захтев тужилца наводећи да је неприхватљив изнети став првостепеног суда јер је уговор о откупу закључила тужилца као лице које спада у круг лица која по Закону о становању могу стан да откупе по повлашћеним условима, а чињеница што је тужени отплатио купопродајну цену из тог уговора је ирелевантна и без утицаја на пуноважност уговора о поклону који се у овом поступку оспорава. Даље је навео да се ради о уговору о поклону са налогом, да извршење налога не сме ни да буде у еквиваленцији са вредношћу поклона, јер и даље мора да постоји намера дарежљивости без које намере нема уговора о поклону. Тај налог је садржан у обавези туженог да да новац за откупну цену стана који је тужилца закључила (тачка 5. уговора),

а тужени је као поклонопримац тај налог извршио, те да стога нису испуњени услови нити за раскид, нити за ништавост уговора према члану 103. Закона о облигационим односима.

Врховни касациони суд оцењује да је правилан закључак апелационог суда о томе да је тужила закључила уговор о откупу стана као носилац станарског права и да овај уговор о поклону ни на који начин није прикривени уговор о откупу стана. Чињеница што је по уговору о откупу стана тужила имала обавезу да стан отплати у 480 рата у трајању од 40 година не умањује њена власничка права, јер је она постала власник тога стана даном закључења уговора, а начин отплате цене стана не утиче на власништво. Тужила је потом као власник стана слободно њиме располагала и закључила уговор о поклону. Новац који је тужени касније дао тужилци да она исплати цену одједном је део њиховог родбинског договора. Из утврђених чињеница се не може закључити да је овај уговор ништав према члану 103. Закона о облигационим односима. Мотив за закључење уговора о поклону тужилце је био тај што није могла сама да обезбеди новац за једнократну исплату откупне цене, а претходно уговорена откупна цена у 480 рата јој није одговарала. Такав мотив (побуда) није недопуштена да би овај уговор био ништав (члан 53. ЗОО). Тужила се 19 година након закључења уговора и несметаног коришћења плодоуживањем на предметном стану предомислила, а то није разлог за утврђење ништавости уговора о поклону.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужилце није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**